

หนึ่ง

ใกล้จะพังทลาย

ใบไม้เปลี่ยนสีแล้ว อากาศเริ่มเย็นมากขึ้น ทว่าทั้งภูเขากลายเป็น สีส้มอมแดง ทว่าท้องฟ้ายามนั้นอึมครึมจนทำให้บริเวณนั้นดูหม่นหมอง อย่างประหลาด ภายใต้บรรยากาศเช่นนั้น มีสตรีนางหนึ่งคุกเข่าอยู่เบื้อง หน้าหลุมศพหลุมหนึ่ง

ผมยาวสีดำสนิทราวกับเส้นไหมถูกรวบไปด้านหลังอย่างเรียบง่าย มีเพียงปิ่นเงินราคาถูกอันหนึ่งประดับไว้เท่านั้น เลื้อยของนางเป็นสีขาว บริสุทธิ์ ขณะที่ชายแขนเสื้อพลิ้วไหวทำให้นางดูเหมือนไม่ใช่สิ่งมีชีวิตบนโลก ใบนี้ มีใช้เพียงความงามเท่านั้น แต่รวมถึงบรรยากาศรอบตัวที่คล้ายกำแพงหนาทำให้นางหลุดพ้นจากวิสัยของโลกมนุษย์และแปลกแยกออกจากผู้คน รอบกาย

“คุณหนู”

เสียงเรียกของสาวใช้ที่อยู่ด้านหลังทำให้นางหลุดออกจากภวังค์

แผ่นหลังของสตรีผู้นั้นตั้งตรงขณะที่มองไปเบื้องหน้า คล้ายนางจะ สลักถ้อยคำอักษรบนป้ายให้ลึกลงในหัวใจของตน นี่คือสถานที่ที่มารดา

ของนางหลับใหล นี่คือสถานที่ซึ่งร่างมารดาของนางสถิตอยู่ บนภูเขากว้างใหญ่กลับไม่สามารถฝังร่างของมารดาไว้ในสุสานสกุลเว่ย มีเพียงพื้นที่ริมสุสานเท่านั้นที่มารดาของนางจะได้หลับอย่างสงบ

คิดแล้ว...นี่มิใช่ชาติหรือภรรยาหรือ มารดาจะปรารถนาให้ฝังร่างร่วมกับคนสกุลเว่ยเหล่านั้นได้อย่างไร พวกเขาประหนึ่งอาจมโนเสกปรกที่ออกมาจากภายใน จะหาความดีแม้สักนิดก็มิได้ มารดาอยู่ที่นั่นจะได้หลับอย่างสบายใจว่า นางยิ้มแยมั้วรอยยิ้มนั้นไม่อาจสะท้อนไปถึงดวงตา มือเรียวยาวขาวซีดเอื้อมออกไปลูบป้ายหลุมศพของมารดา...

‘ชื่อเหวินอิ่ง...’

สตรีสกุลชื่อผู้โง่เขลาที่เชื่อในความรักของชายโง่อย่างโง่งม ทุ่มเทเพื่อเขาทุกอย่างกระทั่งสิ้นเดิมของตนก็ยกให้เขาผลบุญเพื่อรับตำแหน่งขุนนาง สุดท้ายสตรีโง่เขลาเช่นชื่อกลับมีเพียงชื่อแต่ไร้รัก มีตำแหน่งทว่าไร้อำนาจ ให้กำเนิดบุตรสาวก็ถูกดูแคลน สู้ไม่ได้แม้แต่อนุภรรยาคนหนึ่ง ของสามีด้วยซ้ำ

ชีวิตอันน่าสังเวชของนางจบลงแล้ว คงเหลือไว้แค่ชีวิตอาภัพไร้ที่พึ่งของบุตรสาวเพียงคนเดียวเท่านั้น

เว่ยเหวินหนิงนั่งอยู่ครู่ใหญ่ก่อนจะลุกขึ้น สาวใช้มองคุณหนูใหญ่ของนางอีกครั้ง ความงดงามเช่นนี้เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจอย่างยิ่ง น่าเสียดายที่สกุลเว่ยไม่เคยตระหนักถึงคุณค่าของนาง เป็นสตรีในตระกูลขุนนาง... งามแล้วจะมีค่าอะไรนอกจากจะส่งออกไปแต่งงาน

คุณหนูใหญ่อายุสิบหกปีแล้ว แม้จะอาศัยข้ออ้างอาการป่วยของมารดาขัดผ่อนการแต่งงานมาได้ แต่จะรอดต่อไปได้อีกนานแค่ไหนกันหนอ

หญิงสาวไม่ได้ล่วงรู้ถึงความคิดของสาวใช้ นางเดินออกมาจากหลุมศพนั้น ขณะก้าวขา ก็ชวนเซไปเล็กน้อย ดวงหน้าซีดเผือดเพราะว่านางนั่งตรงนี้ตั้งแต่เช้าจนตะวันใกล้จะตรงศีรษะแล้ว นางงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ก็เห็นเพียงแสงตะวันเล็กน้อยที่เยี่ยมหน้าผ่านเมฆหนา ทว่าครู่หนึ่งก็กลับ

หายไป เหมือนเวลาตะวันใกล้ลับฟ้ามากกว่าเป็นยามอุ¹

สาวใช้เพียงคนเดียวประกอบร่างนั้นไว้ ก่อนจะหยิบตะกร้าพาลงมาจากเขา ตลอดเส้นทางเสียบสังได้ผู้คน ใครจะนึกแล้วว่าวันผังร่างของฮูหยินจวนสกุลเว่ย แม้แต่สามีก็ไม่เคยคิดมาร่วมงาน มีเพียงบุตรสาวคนเดียวเท่านั้น ทั้งยังต้องเสียเงินจ้างคนช่วยกันแบกโลงศพขึ้นมา ใครจะคาดเดาได้ว่าคนของสกุลเว่ยจะแล้งน้ำใจได้ถึงเพียงนี้

แม้แต่รถม้าที่เว่ยเหวินหนึ่งนั่งมาก็ยังเป็นเพียงรถม้าเก่าคันหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้ใกล้เคียงกับรถม้าที่ควรจะได้รับในฐานะบุตรสาวขุนนางคนหนึ่งเลยด้วยซ้ำ ทว่าหญิงสาวดูเหมือนชินชาเสียแล้ว นางก้าวขึ้นไปบนรถม้าแล้วนั่งหลังตรง คิดว่านับจากวันนี้เป็นต้นไปนางจะใช้ชีวิตในจวนสกุลเว่ยที่เต็มไปด้วยความชั่วร้ายอย่างไรยามที่ไม่มีมารดาให้พึ่งพาอีกแล้ว

สกุลเว่ยเป็นจวนขุนนางที่แม่ไม่ได้มีตำแหน่งใหญ่ แต่ก็ดูเหมือนจะร่ำรวยอยู่บ้าง ความจริงอาจมีเพียงคนสกุลเว่ยเท่านั้นที่รู้ว่าความร่ำรวยเหล่านี้ของพวกเขามีที่มาอย่างไร เว่ยเหวินหนึ่งเองก็รู้เช่นเดียวกัน พวกเขากำลังเสฟสุขอยู่บนกองเงินกองทองที่มารดาของนางหามาให้ แลกด้วยชีวิตที่ทรมาณจนช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

ช่วงเวลาที่มารดาจากไปสกุลเว่ยระดับผ้าขาวดงาม พวกเขาไม่ได้ไว้อาลัยให้สตรีโง่เขลาคนหนึ่ง ทว่าทำเพื่อให้คนอื่นยกย่องเชิดชู ทำเพื่อให้คนรู้ว่าบัดนี้บุตรชายสองคนแม้เกิดจากอนุแต่ก็กตัญญูต่อฮูหยินเอกเช่นเดียวกัน พวกเขาทำกระทั่งบังคับให้มารดาธิบดีบุตรชายสองคนที่เกิดจากคนสกปรกสองคนไว้ แน่หนอนว่าฐานะของฮูหยินเอกนั้นดีกว่าอนุที่มาจากสถานที่อันต่ำตมอย่างหอนางโลมมิใช่หรือ

หญิงสาวมองเรือนหลังใหญ่เบื้องหน้าของนางด้วยความรู้สึกอัน

---

¹ ช่วงเวลาดังแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น.

หลากหลาย ครู่หนึ่งกลับบังเกิดความชิงชังขึ้นมาอย่างสุดหัวใจเช่นเดียวกัน ยามที่ได้ยินเสียงหัวเราะมาจากด้านใน รอยยิ้มอ่อนหวานกลับกลายเป็น หยามหยันและรังเกียจในทันที

“ท่านแม่จงมองดูเถิดว่า...นี่คือบุรุษที่ท่านทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อผลักดัน เขา สู้ตายสิ่งที่ท่านได้รับตอบแทนกลับมาเป็นอย่างไร หากว่ามีชาติหน้า... ท่านอย่าได้โง่เขลาเช่นนี้อีกเลย”

เสียงยามเอ่ยของนางเบาคล้ายว่าจะแว่วไปตามสายลม แม้แต่สาวใช้ ที่อยู่ด้านหลังก็ยังได้ยินไม่ชัดเจนว่านางกล่าวอะไร เมื่อครู่

นางหยุดยืนตรงนั้นเพียงชั่วครู่ ไม่นึกอยากฟังสิ่งที่พวกเขาสนทนากัน ขณะที่หญิงสาวจะก้าวขาไปจากตรงนั้น ประตูห้องโถงก็เปิดออก สาวใช้คนหนึ่งเดินออกมาเผชิญหน้ากับนางแล้วนั่งไปครู่หนึ่ง

“คุณหนูใหญ่ นายท่านกำลังให้บ่าวไปเชิญท่านมาพอดีเจ้าค่ะ” แม้อ้อยคำจะนอบน้อม ทว่าน้ำเสียงและท่าทีก็แตกต่างออกไป คิริระนั้นก้มคล้ายพยักหน้าหรือเพียงมองดูเศษฝุ่นตามทางเดินเท่านั้น

เว่ยเหวินหิงชินเสียแล้ว ทว่าท่าทางของนางยังสง่างามเหมือนอย่างเคย ท่วงท่ายามเดินเข้าไปในห้องโถงนั้นก็เปี่ยมภาพอย่างที่บุตรสาวของขุนนางควรจะเป็น อาจเป็นเพราะนางได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดีจากมารดา ต่อให้สกุลเว่ยละเลยสองแม่ลูก แต่มารดากลับไม่เคยละเลยบุตรสาวของตน สิ่งใดที่ควรเรียนรู้ล้วนได้รับการถ่ายทอดจากมารดาจนหมดสิ้น

เว่ยหลี่กั๋งไม่เคยตำหนิรรยาเอกเรื่องการเลี้ยงดูบุตรสาว ต่อให้เขาอยากจะทำเรื่องติงเพียงใดก็ตาม เพราะเว่ยเหวินหิงนั้นเหมือนประติมากรรมชิ้นเอกที่สมบูรณ์แบบ

ยามนั้นร่างแบบบางในชุดขาวอย่างคนไว้ทุกข์ก้าวเข้ามาภายในห้องโถง ครอบครวัรสกุลเว่ยอยู่กันพร้อมหน้า ทั้งบิดาและอนุคนโปรดของเขานุตรชายสองคนที่เขารักยิ่งกว่าดวงใจ ฮูหยินผู้เฒ่าที่นั่งในตำแหน่งประมุข และหญิงวัยกลางคนที่ไม่เคยพบมาก่อน

พวกเขาพูดคุยกันอย่างสนิทสนมตามด้วยเสียงหัวเราะสดใส แต่การปรากฏตัวของเว่ยเหวินหนิงก็ทำให้ห้องโถงเงียบลงชั่วขณะ หญิงที่นางไม่เคยพบหน้าคนนั้นมองนางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แล้วก็พยักหน้าคล้ายว่าพึงพอใจ

ท่านย่าที่แทบไม่เคยยิ้มให้ยังเรียกนางอย่างรักใคร่ “หนิงเออร์ เจ้านั่งลงก่อน”

เว่ยเหวินหนิงยังคงแสดงออกตามธรรมเนียม นางยกบกายแสดงความเคารพบิดาและท่านย่า รวมถึงทักทายแขก ทว่ากลับข้ามหน้าอนุคนนั้นไป

แม้จะโกรธเหมือนถูกหักหน้า แต่ซิวก๊วยเหรินกลับพูดอะไรไม่ได้ บุตรสาวภรรยาเอกที่เฝ้าต้องทำความเคารพอนุ กลับเป็นนางเสียอีกที่ต้องเรียกขานอีกฝ่ายด้วยความเคารพว่า...คุณหนูใหญ่

“ท่านพ่อกับท่านย่าต้องการพบข้าด้วยเรื่องอันใดหรือเจ้าคะ”

“ย่าจะแนะนำให้เจ้ารู้จัก นี่คือแม่สื่อจากสกุลหู่”

เมื่อฮุยฉินผู้เฒ่าแนะนำ อีกฝ่ายก็กล่าวต่อทันที

“คุณหนูใหญ่ ข้าน้อยได้รับความไว้วางใจจากใต้เท้าหู่ให้มาทาบหมาม่านให้คุณชายเล็กสกุลหู่ คุณชายเคยพบท่านครั้งหนึ่งในตลาด พอพบท่านแล้วเขากลับกินไม่ได้นอนไม่หลับ หลายวันมานี้ได้ยินเรื่องมารดาของท่าน...เขาเสียใจอย่างมาก และนี่ก็เป็นห่วงเช่นเดียวกันว่ามารดาของท่านจะเป็นห่วงบุตรสาวที่ยังไม่ได้ออกรือน

“เขาก็เลยขอร้องใต้เท้าหู่ให้ข้ามาสอบถามว่าท่านคิดเห็นอย่างไร หากเขาปรารถนาจะแต่งงานเป็นภรรยา ช่วยดูแลท่านต่อจากมารดาของท่านสืบไป ไม่ต้องห่วงเรื่องเรือนหลัง คุณชายหู่เพิ่งจบการศึกษาจากสำนักศึกษา ปีหน้าจะเข้าสอบขุนนาง หลังบ้านของเขาไว้สตรีอื่นใด” นางกล่าวด้วยรอยยิ้ม

บิดายังกล่าวล่ำทับ “ใต้เท้าหู่เป็นหัวหน้าของพ่อ ส่วนคุณชายหู่

ก็เหมือนาคติไกล เจ้าแต่งกับเขาไปไม่เพียงจะสุขสบายเท่านั้น แต่ยังได้รับเกียรติในฐานะคนของสกุลหู่ เรื่องนี้เจ้าเองก็ควรจะเห็นด้วย...”

“คุณชายหู่เป็นชายหนุ่มที่ดีจริงๆ เจ้าคะ” น้ำเสียงเนิบนาบของ เว่ยเหวินหนิงเอ่ยขึ้นขัดคำพูดของบิดา “น่าเสียดายที่ข้าไร้วาสนา ยังไม่เหมาะที่จะออกเรือนกับใคร”

คำพูดนี้ทำให้คนทั้งห้องโงงเงียบ

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร ไม่เหมาะสมอะไร” สีหน้าของบิดาบอกชัดว่าเขาโกรธมาก ทว่าบุตรสาวกลับยึดแผ่นหลังตรงมองไฉจากน้ำชาร้อนที่ล่อยอ้อยอิงอยู่เบื้องหน้าตน

เว่ยหลี่กิ่งเกลียดท่าทางเช่นนี้ของบุตรสาว ท่าทางราวกับว่านางสูงส่ง อยู่เสมอ แม้แต่กับเขาที่เป็นบิดา...หลายครั้งก็คล้ายจะถูกความสูงส่งของนางกดทับเอาไว้ คราวนี้เขาเลือกการแต่งงานที่มีประโยชน์ต่อสกุลหู่ไว้แล้ว นางจะปฏิเสธได้อย่างไร

“ท่านพ่อ อย่าลืมนะเจ้าคะ ข้าเพิ่งเสียท่านแม่ไป จะแต่งงานในเวลานี้ได้ได้อย่างไร”

ชั่วขณะก็เหมือนเขาจะคิดได้ “เช่นนั้นก็หมั้นหมายเอาไว้ก่อน”

“หมั้นหมายก็ยังไม่เหมาะสมเจ้าคะ จิตใจของข้ายังบอบช้ำยิ่งนัก บุตรสาวของท่านมีใจกตัญญู จึงคิดว่าจะขึ้นเขาไปสวดมนต์ให้ท่านแม่สักสามปีเจ้าคะ” หญิงสาวเอ่ยด้วยท่าทางเรียบเรื่อย ไม่ได้สนใจว่าบิดาจะแสดงท่าทีอย่างไร

ไม่สำคัญว่าเขาจะอนุญาตหรือไม่ แต่นางจะทำให้เขา ‘ต้อง’ อนุญาต ทั้งยังต้องส่งนางขึ้นเขาด้วยตัวเอง!

“เจ้าอยากไว้ทุกข์ให้ท่านแม่ของเจ้า ยากก็เข้าใจ แต่ว่าเรื่องที่เจ้าจะไปอยู่ที่วัดนานถึงสามปี ย่าไม่เห็นด้วย เจ้าอยู่ในวัยออกเรือนแล้ว หากต้องรอสามปี ถึงเวลานั้นการแต่งงานของเจ้าจะยากยิ่งขึ้น”

ศูหยินผู้เฒ่าไม่เห็นด้วยในเรื่องนี้ นางไม่ได้ส่งสารหลานสาวของตัว

เอง ทว่ากลับรู้สึกถึงความรุ่งเรืองของบุตรชายที่จะได้รับนั้นต้องมาสูญเสียไปเช่นนี้ไม่ได้ ถ้าต้องรอสามปีจริงๆ ถึงเวลานั้นบุตรชายของได้เท่าหัวก็คงแต่งงานกับคนที่ดีเช่นนี้ เห็นทีว่าจะทำให้ท่านแม่ของเจ้าเบาใจขึ้น ให้นางจากไปอย่างสบายใจเถิด”

“พ่อเห็นด้วยกับท่านย่า ท่านแม่ของเจ้าเองก็คงอยากเห็นเจ้าออกรับเรือนี้อีกคร้ວ์ ก่อนนางจะจากไปก็เป็นห่วงเรื่องนี้มากที่สุด หากเจ้าแต่งงานกับคนที่ดีเช่นนี้ เห็นทีว่าจะทำให้ท่านแม่ของเจ้าเบาใจขึ้น ให้นางจากไปอย่างสบายใจเถิด”

คำกล่าวของบิดานั้นช่างซาบซึ้งใจเหลือจะกล่าว ทั้งที่เขาไม่เคยเข้าไปเยี่ยมมารดาเลยสักครั้งช่วงที่นางป่วยหนักในวาระสุดท้าย กลับพูดราวกับว่าเขาเข้าใจความคิดของมารดาเป็นอย่างดี เว่ยเหวินหนิงจิบน้ำชาแล้วก็พลอยยิ้มออกมา ทว่าหญิงสาวควบคุมตนเองได้ดีเสมอมา รอยยิ้มของนางครั้งหนึ่งปนด้วยความโศกเศร้าและน่าเวทนา กระทั่งดวงตาก็เต็มไปด้วยความคิด นิ่งดูทะเลไร้คลื่น ลึกล้ำเกินกว่าจะคาดเดาได้

“ข้าเองก็รู้เจ้าคะ เพียงแต่ท่านพ่อก็ทราบที่ข้ากับท่านแม่แต่ไหนแต่ไรไม่เคยห่างกัน ข้าไม่มีแม่นม ล้วนเป็นท่านแม่ดูแลข้ามาตั้งแต่เกิด ยามนี้สูญเสียท่านแม่ไป ต่อให้เป็นความต้องการของนาง ข้าก็ยากจะทำใจได้ การขึ้นเขาสამปีนี่คงเพียงพอให้ข้าสงบใจได้ ข้าจะสวดมนต์ภาวนาและสร้างกุศลให้ท่านแม่ จากนั้นถึงจะใช้ชีวิตต่อไปได้ ท่านพ่อก็ขึ้นชื่อว่าเป็นลูกกตัญญู ท่านย่าก็นับว่าเป็นยอดมารดาที่สนับสนุนบุตรชายจนรุ่งเรือง ความรักระหว่างข้ากับท่านแม่...พวกท่านยอมเข้าใจมากที่สุด”

เมื่ออีกฝ่ายกล่าวเช่นนี้แล้วเขาจะยังทำอะไรได้อีกเล่า พูดคำใดออกไปตอนนี้ก็เหมือนคนอกตัญญู กระทั่งแม่สื่อก็ยังรู้สึกกระอักกระอ่วน ครู่หนึ่งนางจึงขอตัวกลับไปก่อนเพื่อให้พวกเขาได้พูดคุยกันเอง

เว่ยหลี่กั๋งบอกนางว่าเรื่องนี้พูดคุยได้ บุตรสาวของเขาเพียงแต่เศร้าใจเกินไปเท่านั้น ขอเวลาสักพักหนึ่งก็คงจัดการได้ เรื่องนี้เกรงว่าคง

ไม่ต้องถึงขั้นยกเลิกการเจรจา

รจนกระทั้งแม่ลื้อจากไปแล้ว เว่ยหลี่กั๋งที่อยากจะดูดาบุตรสาว ก็หันกลับมา ทว่านางนึ่งยึดหลังตรงราวกับจะแผ่รัศมีบางอย่างออกมา เขา ชะงักกับท่าทางเช่นนั้นของบุตรสาว แล้วก็บังเกิดความอับอายขึ้นมา บิดา อย่างเขาเหตุใดถึงต้องถูกบุตรสาวของตนชมขวัญเช่นนั้น ไม่ว่าจะมองอย่างไร นี่ไม่ใช่เรื่องที่เหมาะสมเลยแม้แต่น้อย

“เจ้าคิดจะทำอะไร ขึ้นเขาสามปีเช่นนั้นหรือ” ในที่สุดก็มีคำพูดหลุด ออกมา เมื่อเปิดปากแล้วก็ได้ไม่ได้คิดจะปิดอีกต่อไป “คนตายไปแล้วยังต้อง ไว้อาลัยให้อีกสามปี เช่นนี้มิเท่ากับว่าถ่วงชีวิตของเจ้าให้ตกต่ำลงไปหรือ หรือ เจ้าคิดว่าบุตรชายคนเล็กสกุลหู่จะรอเจ้าถึงสามปีได้จริงหรือ”

นางเหลือบตามองบิดาเพียงเล็กน้อย ท่าทางเช่นนี้ครั้งมารดาขังอยู่ ไม่มีใครได้เห็น เหมือนว่านางยังมีความเกรงใจอยู่บ้าง ทว่าเมื่อมารดาของ นางจากไป หญิงสาวก็คล้ายจะสิ้นความเกรงใจตามไปด้วย นางมองเขาด้วยความเฉยเมย

“เขารอไม่ได้ก็ควรแต่งกับคนอื่นเจ้าคะ”

“เหวินหนิง!” บิดาตวาด ว่าบุตรสาวยังคงมีท่าทีนิ่งเฉย “เจ้ารู้หรือ ไม่ว่าโอกาสเช่นนี้หาไม่ได้อีกแล้ว นอกจากบุตรชายสกุลหู่ ยังมีคนดีๆ ที่ไหนอยากแต่งงานกับเจ้าอีก บุตรสาวที่ไม่มีมารดาคุ้มครองแล้วนับเป็น อะไรได้อีก”

เขาไม่พูดก็ช่างเถิด แต่เมื่อพูดแล้วนางก็มองชายคนนั้นเต็มสายตา “เป็นบุตรสาวไม่มีมารดาสนับสนุน แล้วเหตุใดบิดาถึงไม่สนับสนุนบุตรสาว ละเจ้าคะ หรือเพราะว่าพวกเขาเองก็ดูออกเช่นกันว่า ข้าอยู่ในสกุลเว่ยด้วย สภาพเช่นไร บิดากับบุตรสาวไม่ได้รับรักใคร่กัน พอสิ้นมารดาที่ไร้ที่พึ่งใช่หรือ ไม่เจ้าคะ” นางถามด้วยรอยยิ้มเช่นเดิม

“ท่านพี่” อนุคนโปรดพยายามปลอบใจสามี “คุณหนูใหญ่เพิ่งเสีย ท่านแม่ไปก็ต้องคิดมากเป็นธรรมดา แต่เรื่องแต่งงาน บิดามารดาเป็นคน

จัดการให้ ใ้ช้ว่านางพูดเรื่องอยากไปอยู่วัดสามปีแล้วท่านต้องอนุญาต”

คำนี้ของอนุทำให้บิดาได้สติขึ้นมาอีกครั้ง ใ้ช้แล้ว นางพูดว่าอยากไป ก็ใ้ช้ว่าเขาจะต้องยอมใ้ช้ไป อย่างไรก็ตามนางก็เป็นบุตรสาวของเขา ชีวิตของนาง ย่อมเป็นเขาที่ควบคุมได้

“เจ้ากลับไปก่อน เรื่องนี้ไม่ต้องพูดถึงอีก เตรียมตัวรอการมาสู่ขอ จากสกุลหู่ก็พอ”

เพราะท่าทางเช่นนั้นของบุตรสาว ทำให้แม่แต่บิดาอย่างเขาต้อง เชื่อฟังนางอยู่บ้าง ทว่าจริง ๆ แล้วไม่เห็นว่าเขาจะต้องใ้ช้ใจเลย เขาต่างหาก ที่มีอำนาจควบคุมนาง ต่อใ้ช้ให้นางร่ำร้องว่าอยากจะไปอยู่วัดสิบปีหรือยี่สิบปี ก็ใ้ช้ใ้ช้เรื่องที่เขาต้องใ้ช้ใจ

เว่ยเหวินหนิงเหลือบมองอนุของบิดาเพียงเล็กน้อย ก่อนจะยกมือ แล้วจากไป สาวใ้ช้ที่ติดตามรออยู่ด้านหน้าห้องโถง พวกนางคงได้ยินเรื่อง ที่เกิดขึ้นแล้วถึงได้เอ่ยกับนาง

“คุณหนู นายท่านคงไม่ยอมแน่”

“ต่อใ้ช้ใ้ช้ยินยอม แต่เขาก็ต้องยอม”

สาวใ้ช้มองไม่ออกว่าจะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร ทว่าอีกไม่กี่วันต่อมา คุณหนูใหญ่ที่เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องของตนก็ได้รับคำสั่งใ้ช้เก็บของ อีกไม่กี่วันนางจะต้องเดินทางขึ้นเขาไปสวดมนต์เพื่อมารดาของนาง

เว่ยเหวินหนิงที่เก็บตัวอยู่ภายในเรือนหลังเล็กของนางมาโดยตลอด ไม่ได้แปลกใจกับข่าวนี้นี้แม่แต่่น้อย ทหญิงสาวเตรียมตัวเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว ด้วยซ้ำ ตอนทีคนมาตามนางก็เพียงพยักหน้าแล้วบอกพวกเขาว่าทุกสิ่ง ถูกเตรียมไว้พร้อมแล้ว

สาวใ้ช้ข้างกายนางยังใ้ช้ไม่รู้เรื่องด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นนายท่านถึงยอม ใ้ช้ให้คุณหนูไป ทั้งที่เขาคงต้องการใ้ช้ให้คุณหนูแต่งงานกับคุณชายเล็กของสกุลหู่ ใ้ช้ได้

นางเข้าชี้ถามหลายครั้งจนกระทั่งในที่สุดหญิงสาวที่ก้มหน้าอ่านตำรา ก็บอกความจริง

“เจ้าว่าท่านพ่อของข้าห่วงอะไรมากที่สุด”

สาวใช้นิ่งไป “ทรัพย์สิน หรือไม่กี่ตำแหน่งขุนนางเจ้าคะ”

“ผิดแล้ว” หญิงสาวส่ายหน้า “หน้าตาต่างหาก เจ้าคิดว่าเขาอยากเป็นขุนนางเพื่อรับใช้ชาวบ้านหรือ เขาเป็นขุนนางก็เพราะเขาจะได้รับการนับหน้าถือตาจากคนอื่น เขาผลาญสินเดิมของท่านแม่ข้าจนหมดก็เพราะเขาอยากให้คนอื่นมองว่าเขาร่ำรวย เขากตัญญูต่อท่านย่าก็เพราะผู้คนยกย่องสรรเสริญคนกตัญญู เขาจะได้เดินเซ็ดหน้าอย่างองอาจ ไปไหนมาไหนก็มีคนก้มหัวให้”

“แล้วสิ่งนี้เกี่ยวอะไรกับเรื่องที่นายท่านยอมให้คุณหนูไปละเจ้าคะ”

ในที่สุดเว่ยเหวินหนิงก็ปิดตำราที่นางอ่านอยู่ “เจ้าจำคนที่ข้าจ้างให้มาแบกโลงศพท่านแม่ได้หรือไม่” พออีกฝ่ายพยักหน้า หญิงสาวก็กล่าวต่อ “ต่อให้สกุลเว่ยจะใจดำอย่างไร เจ้าคิดว่าข้าเรียกคนงานไปแบกโลงศพแล้วเขาจะกล้าไม่ยอมเหี่ยวหรือ ข้ายอมขายเครื่องประดับจิ้งคนนอก ก็เพราะอยากให้พวกเขารู้ว่าท่านแม่ข้าอยู่ที่ใด ข้าใช้เวลาอยู่กับหลุมศพนานแค่ไหน ส่วนเรื่องขึ้นเขาสามปี พวกเขาเองก็รู้เช่นกัน”

เพียงแส้รังหลุดปากอย่างไม่ตั้งใจเท่านั้น เปลวเพลิงก็ลุกโชนขึ้นหลายปีก่อนไทเฮาสิ้นพระชนม์ ฮ่องเต้ไม่รับสนม ธิดาองค์เล็กของฮ่องเต้รักเสด็จย่าของนางมากถึงขั้นบอกให้คู่หมั้นของนางรอสามปี เรื่องนี้ใครต่อใครต่างก็ยกย่อง เว่ยเหวินหนิงกล่าวถึงเรื่องนี้ ใครบ้างจะไม่เชื่อมโยง ใครบ้างจะไม่เห็นใจ บุตรสาวคนหนึ่งต้องจ้างคนแบกโลงศพมารดาขึ้นเขาไปฝัง นางรออยู่บนนั้นเนิ่นนานไม่ยอมจากไป ยังมีความคิดปรารถนาจะขึ้นเขาไปสวดมนต์ให้ดวงวิญญาณมารดานานถึงสามปี ความกตัญญูยิ่งใหญ่เช่นนี้ เมื่อรวมกับเรื่องของราชวงศ์ ชาวสื่อก็ลุกลามาไปอย่างรวดเร็ว

ตอนนั้นข่าวลือกระจายไปทั่วเมืองหลวง เว่ยหลี่กั๋งอยากปฏิบัติแต่

จะทำได้หรือ องค์หญิงสิบสามยังเลื่อนงานแต่งงานสามปีเพื่อเสด็จย่าของนางได้ แต่บุตรสาวของนางทำไม่ได้ ทั้งที่ศพของมารดาเพิ่งจะฝังไปไม่นาน คนที่รักหน้ายิ่งกว่าชีวิตอย่างนางจะกล้าหรือ

ตั้งแต่มารดาจากไป นางก็ไม่คิดจะอยู่ที่สกุลเว่ยอีก เว่ยเหวินหนิงไม่เหมือนมารดา ไม่มีใครในสกุลเว่ยคู่ควรได้ใช้ประโยชน์จากนางทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเส้นทางใดก็ตาม สามปีนี้เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น วันหนึ่งนางไม่เพียงจะออกจากสกุลเว่ยได้เท่านั้น แต่นางจะทำให้สกุลเว่ยได้เรียนรู้ความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสอีกด้วย หากจะมีสิ่งใดที่นางได้รับมาจากสายเลือดของบิดา ก็คงจะเป็นความเจ้าคิดเจ้าแค้นนี่เอง!

เว่ยเหวินหนิงเตรียมตัวพร้อม นางไม่มีสมบัติ ไม่มีเงินทองมากมาย มีเพียงเสื้อผ้าไม่กี่ชุดเท่านั้น หญิงสาวรวบรวมอย่างเรียบง่าย ใบหน้าไร้เครื่องประดับใดๆ สวมชุดขาวไว้ทุกข์ให้มารดา ยามปรากฏตัวต่อหน้าผู้คน ย่อมสร้างความประทับใจที่แฝงความน่าสงสารเอาไว้ มีเพียงบิดาเท่านั้นที่ไม่สามารถทำอะไรนางได้ เพราะนอกจากจะบังคับให้นางแต่งงานไม่ได้แล้ว วันนี้นางยังต้องขึ้นรถม้าไปส่งนางขึ้นเขาด้วยตัวเอง!

ผู้คนในเมืองต่างก็คอยมองหญิงสาวกตัญญูที่ยอมทิ้งช่วงอายุที่ เหมาะสมจะแต่งงานขึ้นเขาไปสวดมนต์ให้มารดา สตรีเช่นนี้แม้ว่ากล่าวในด้านความกตัญญูแล้วก็นับว่าน่ายกย่องจริงๆ พวกเขาแทบไม่เคยเห็นบุตรสาวของสกุลเว่ยมาก่อน ได้ยินว่าก่อนหน้านี้นางมักเก็บตัวเพื่อดูแลมารดาที่เจ็บป่วย การไปร่วมงานเลี้ยงต่างๆ ก็น้อยยิ่งนัก

แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ยินว่าความงามของนาง แม้แต่คุณชายเล็กสกุลหวู่ได้พบเพียงครั้งเดียวก็ติดใจ จนปรารถนาจะสู่ขอนางมาเป็นภรรยา สกุลหวู่ใช้คนธรรมดาอย่างพวกเขาหรือ สตรีมากมายยินดีจะก้าวเข้าไปในเรือนของพวกเขา แต่กลับถูกสตรีนางนั้นคว่ำเอาดวงใจไป คนทั้งหลายย่อมปรารถนาจะเห็นว่าที่จริงแล้วนางเป็นอย่างไร

หญิงสาวก้าวออกมาจากด้านใน ใบหน้านั้นไร้เครื่องประดับ ขอบต่ายแดงเล็กน้อย เส้นผมยาวสีดำสนิทเหมือนกับเส้นไหมปล่อยาว มีเพียงปิ่นเงินธรรมดาไร้ลวดลายอันหนึ่งประดับไว้ เครื่องแต่งกายก็เป็นชุดชาวเรียบง่ายไม่ใช่ผ้าที่มีราคาด้วยซ้ำ แต่ความเรียบง่ายนั้นไม่อาจบดบังความงามอันพ้นจากวิสัยของโลกได้

คุณหนูเบื้องหน้านั้นงดงามทว่าเยือกเย็น ดูสามัญทว่าคล้ายไม่มีอยู่จริง รวกับว่านางลอยลงมาจากสวรรค์ ความงามเช่นนี้ยากจะละลายตา แต่ก็คล้ายจะผลักดันให้คนออกห่างด้วยความยำเกรงเช่นเดียวกัน

เสื้อผ้าเครื่องประดับที่เรียบง่ายจนน่าแปลกใจนั้นก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกจากสกุลเว่ยทั้งหมด แม้แต่อนุผู้ติดตามได้เฝ้าหว่าหรือว่าสาวใช้ของนางก็ยังคงดูเหมือนจะแต่งกายดีกว่าบุตรสาวคนโตเสียอีก ความจริงพวกเขาเคยได้ยินข่าวมาบ้างว่าสกุลเว่ยไม่ได้เลี้ยงดูบุตรสาวคนโตดีนัก แต่เพราะตอนที่ฮุยฮินเอกเสียชีวิต สกุลเว่ยจัดการงานอย่างยิ่งใหญ่ หลายคนจึงลลลลเรื่องนี้ไป จนกระทั่งบัดนี้ถึงระลึกขึ้นมาได้

เขาวา...แม้แต่ตอนที่ต้องออกไปฝังศพของมารดา ก็ยังเป็นคุณหนูใหญ่ที่จ่ายเงินจ้างคนนอก สกุลเว่ยจัดงานเอาหน้าแล้วก็ปล่อยปลลลลลคนที่ช่วยแบกโลงศพขึ้นเขาได้ยืมคุณหนูใหญ่รำพึงรำพันว่าปรารถนาจะสวดมนต์ให้มารดา หลายปีมานี้มารดาทุกซ์ทรมาณนานเหลือจะกล่าว ยามจากไปบุตรสาวจึงปรารถนาให้ดวงวิญญาณได้พบแสงสว่างแห่งแดนที่สูงขึ้นไป นางอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เข้าตรูจันยามอยู่ถึงลงจากเขา

แท้จริงแล้วสกุลเว่ยก็มีฉากหน้าที่น่ารังเกียจเช่นนี้เหมือนกัน ทว่าเรื่องที่นิทานก็คือนิทาน ไม่มีใครกล้าพูดออกไป ทำได้เพียงมองสตรีผู้นั้นก้าวขึ้นไปบนรถม้าพร้อมด้วยข้าของไม่มากนัก และได้เฝ้าสกุลเว่ยก็กำชับสั่งคนขึ้นไปส่งนางด้วยตัวเอง

เรื่องนิทานว่าร้ายเหล่านี้สกุลเว่ยจะไม่ได้ยินเขียวหรือ เพราะว่าได้ยินพวกเขาถึงต้องทำตามความต้องการของเว่ยเหวินหนึ่งต่างหาก ไม่รู้ว่าหญิง

สาววางแผนไว้นานแค่ไหน ถึงได้สร้างเรื่องเดือดร้อนมากมายให้พวกเขา เช่นนี้ หากคำนิพนหาเหล่านั้นกระจายออกไปมากกว่านี้ ก็มีแต่จะทำให้สกุล เว่ยต้องเสื่อมเสีย นางเอาเรื่องของตัวเองไปผูกกับอดีตตงคังหญิงที่ไม่ยอม ออกเรือนสามปีเพื่อไว้อาลัยให้ไทเฮา ใช้ข้ออ้างเช่นนี้ หากเขาปฏิเสธ ไม่เพียงแค่ชาวบ้านที่นิพนหา แม่แต่ฮ่องเต้ก็ต้องมองเขาไม่ดีไปด้วย

สุดท้ายก็ต้องส่งนางจากไป ความหวังที่จะเชื่อมสัมพันธ์กับสกุลหวู่ ก็เหมือนจะขาดลงไปด้วย บุรุษคนโตจะรอนางได้ถึงสามปี สามปีนี้จาก หญิงสาววัยแรกแย้มก็กลายเป็นหญิงสาวอายุสิบเก้าเกือบยี่สิบปี แทบจะเลยช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการออกเรือนแล้ว

ต่อให้เจ็บใจจนแทบกระอักเลือด เขาก็ต้องออกไปส่งนางถึงเชิงเขา ที่ด้านบนนั้นมีอารามซีแห่งหนึ่ง ทั้งยังมอบเงินส่วนหนึ่งให้นางด้วย ใครจะรู้ว่ามิชวบ้านตามมาดูกันถึงที่นี่ เขาจะไม่ให้เงินนางได้อย่างไร นอกจากนี้ ยังมีละครรำลาของบิดากับบุตรสาวที่รักใคร่หนึ่งจากที่ไม่แสดงไม่ได้

“พ่อจะจากไปแล้ว นับแต่เจ้าก็สวดมนต์อยู่บนเขาให้ดี หากมีสิ่งใด ขาดเหลือให้เขียนจดหมายส่งมา พ่อจะรออ่านจดหมายของเจ้า”

ถ้อยคำนี้ทำให้คนรอบอุ้งใจ หากเป็นเว่ยเหวินหนึ่งในวัยเยาว์อาจถูก เขาหลงด้วยความไร้เดียงสา นางผู้ปรารถนาความรักจากบิดามาเสมอ ทว่า บัดนี้หัวใจดวงนั้นกลับเย็นชาเหลือเกิน เย็นชาจนกระทั่งไร้ระลอกคลื่นเมื่อ ต้องกล่าวคำอำลา

“ขอให้ท่านพ่อเดินทางกลับโดยปลอดภัยเจ้าค่ะ”

เพราะว่ามีสัมภาระไม่มาก เว่ยเหวินหนึ่งที่รอนจนกระทั่งบิดาหายไป จากสายตาแล้วจึงช่วยสาวใช้ข้างกายถือของคนละมือเดินขึ้นไปบนเขา ทว่า ทางที่นางเดินผ่านไปนั้น พอถึงทางแยกกลับเลี้ยวไปอีกเส้นทางหนึ่ง กล่าว ก็คือแต่เดิมเว่ยเหวินหนึ่งไม่ได้คิดจะขึ้นเขามาตั้งแต่นั้น นางใช้ที่นี้เป็นเพียง ข้ออ้างเท่านั้น

ความปรารถนาของนางก็คือการเหยียบย่ำสกุลเว่ย แล้วจะให้นางเสียเวลาสามปีไปกับอารามซีได้อย่างไร เดิมทีการขึ้นเขาไหว้พระสวดมนต์เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น เป้าหมายที่แท้จริงของเว่ยเหวินหนิงเป็นอีกสถานที่หนึ่งต่างหาก

หญิงสาวสองคนต้องเดินลัดเลาะผ่านเส้นทางที่ชาวบ้านใช้ลงมาที่เนินเขาอีกด้าน อาศัยความทึบของป่าเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดที่เรียบง่ายอีกตัวหนึ่ง พอลงเขาแล้วหญิงสาวทั้งสองคนก็ไม่ได้มีสิ่งใดผิดแปลกไปจากคนอื่น นอกจากนี้เว่ยเหวินหนิงยังรวบรวมชิ้นเป็นมวยไว้ด้านหลังเช่นเดียวกับสตรีที่ออกเรือนแล้ว แม่สาวใช้อยากจะคัดค้าน แต่ก็รู้ว่าเมื่อคุณหนูใหญ่ตัดสินใจแล้วนางย่อมไม่เปลี่ยนใจ

พวกนางจ้างรถม้าให้เดินทางย้อนกลับเข้าไปในเมือง มิใช่ใจกลางเมือง ทว่าเป็นย่านที่อยู่เกือบถึงกำแพงเมือง ที่นั่นมีร้านค้าขนาดเล็กแห่งหนึ่ง แม่จะอยู่ในย่านการค้าที่คึกคัก แต่ก็เก่าและทรุดโทรมมากแล้ว ที่นี้ดูเหมือนจะร้างด้วยซ้ำ ประตูปิดสนิท ทว่าเว่ยเหวินหนิงกลับไม่ได้ยี้หระต่อความเก่าคร่ำคร่านี้

ร้านแห่งนี้เป็นสินเดิมชิ้นสุดท้ายของมารดาที่เหลือเอาไว้ ป้ายด้านหน้าเอียงไปข้างหนึ่งแล้ว แต่ยังสามารถชี้ตัวอักษรสลักไว้ว่า 'ร้านเครื่องปั้นชูเจิน' ทว่าสภาพในตอนนี้น่าจะปิดกิจการมาระยะหนึ่งแล้ว

เดิมทีร้านเครื่องปั้นชูเจินเป็นหนึ่งในสินเดิมของมารดา แต่เพราะช่างปั้นคนเก่าจากไป ทำให้ร้านขาดสภาพคล่อง สกุลเว่ยไม่ต้องการแบกภาระ จึงส่งคืนให้มารดาของนางจัดการ สุดท้ายก็ประครองร้านไว้ไม่ได้

หลายปีก่อนร้านนี้ต้องปิดตัวลงหลังจากที่มารดาเริ่มเจ็บป่วย คนสกุลเว่ยคงลืมไปแล้วว่าเคยมีร้านเครื่องปั้นดินเผานี้ด้วย พวกเขาไม่ได้สนใจมัน กระทั่งวันที่มารดาเสียชีวิตก็ยังไม่เคยสนใจ ก่อนที่มารดาจะจากไปเว่ยเหวินหนิงก็รู้แล้วว่าที่นี่อาจเป็นแหล่งพักพิงสุดท้ายของนาง หญิงสาวจึงขอโฉนดที่ดินของร้านจากมารดาเปลี่ยนมาเป็นชื่อนาง ไม่ใช่สินเดิมอีก

ต่อไป แม้จะถูกค้นพบในภายหลังก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้แล้ว

กุญแจเก่าถูกไขให้เห็นสภาพด้านใน มีเครื่องปั้นดินเผาที่แตกหัก หลงเหลืออยู่บ้าง แต่ของที่ยังพอใช้ได้ถูกขนออกไปหมดแล้ว พวกเขาขายทุกอย่างที่ขายได้เพื่อจ่ายเงินให้คนงานชุดสุดท้ายของร้าน ตอนนี่จึงเป็นเพียงร้านว่างเปล่าเท่านั้น

“คุณหนู ที่นี่จะอยู่ได้จริงหรือเจ้าคะ”

สาวใช้มีท่าทางลังเล นางไม่แน่ใจว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่เพราะว่าชีวิตของนางได้สูญสิ้นช่วยเอาไว้ ได้รับการเลี้ยงดูข้างกายคุณหนูมาโดยตลอด จนถึงตอนนี้ก็คิดว่าจะติดตามคุณหนูของนางตลอดไป นางไม่กลัวความลำบาก แต่กลัวว่าคุณหนูจะทนไม่ไหว ทว่าคนที่เกรงว่าจะทนไม่ไหว คนนั้นกลับลุกขึ้นมาใช้เชือกมัดแขนเสื้อไม่ให้ตกลง เริ่มหยิบจับข้าวของที่แตกหักไปวางกองไว้ด้านหนึ่งของร้าน

“ข้าทำเองก็ได้เจ้าคะ” สาวใช้ก้มก้มเข้าไปช่วย

“ทำสองคนจะไวกว่า”

เว่ยเหวินหนิงไม่ถือตัว นางช่วยสาวใช้ทำความสะอาดพื้นที่บริเวณนั้น ก่อนจะเดินไปดูด้านหลังที่มีลานขนาดเล็กคั่นกลางระหว่างเรือนพักอาศัย แม้ด้านหน้าร้านจะค่อนข้างเล็กทว่าด้านหลังกลับยาว แยกส่วนร้านกับเรือนพักออกจากกัน บางทีคนสกุลเว่ยคงไม่เคยเข้ามาสำรวจที่นี่ยังจริงจังว่าเป็นอย่างไร มิเช่นนั้นต่อให้ร้านขาดทุนก็คงไม่ปล่อยให้กลับมาอยู่ในมือของมารดานางได้

พวกนางทำความสะอาดตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงช่วงเย็นถึงได้พัก โดยทำความสะอาดในส่วนของเรือนพักดีสักหน่อย หมอนกับผ้าห่มเก่าที่มีเติมไปด้วยฝุ่น สุดท้ายสาวใช้ต้องออกไปซื้อเครื่องนอนและอาหารมาสองชุด

ยิ่งเห็นคุณหนูของนางใช้ชีวิตอย่างยากลำบากที่นี่ ลู่อหลิงก็ยิ่งเจ็บใจจนน้ำตาแทบจะไหลออกมา ทว่าคนที่นางสงสัยกลับแสดงท่าทางนิ่งเฉย

“ลำบากก็แคว้นนี้ หลังจากนั้นข้าสัญญาว่าจะให้เจ้าอยู่ดีกินดี”

“แล้วเราจะทำอะไรต่อไปเจ้าคะ” ถึงจะยินดีที่ได้ยินคำพูดเช่นนั้น
ทว่านางยังมองไม่ออกกว่าร้านค้าที่ผู้ฟังเช่นนี้จะทำให้พวกนางมีชีวิตที่ดีได้
อย่างไร “พวกเราไม่มีเงินทุน ทั้งยังไม่มีกำลังคนด้วยนะเจ้าคะ”

หญิงสาวยิ้มเล็กน้อยขณะที่ใช้นิ้วเรียวยาวจิ้มที่หน้าผากของสาวใช้เบาๆ
“พวกเรามีสมอง สิ่งนี้ต่างหากที่จะทำให้เจ้ารุ่งเรืองหรือตกอับ การที่ข้า
ตัดสินใจออกจากจวนสกุลเว่ยนั้นผ่านการคิดมาอย่างดีแล้วต่างหาก ไม่ใช่
เพียงบู้บับ ขอเพียงเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าก็พอ”

สาวใช้พยักหน้า นางอยู่กับคุณหนูมานานจนไร้ข้อกังขา “แล้วคุณหนู
จะทำอะไรเจ้าคะ”

“อันดับแรก...เจ้าเลิกเรียกข้าว่าคุณหนูก่อน”

“ถ้าไม่เรียกคุณหนูว่าคุณหนู แล้วจะให้ข้าเรียกคุณหนูว่าอะไรล่ะ
เจ้าคะ”

เว่ยเหวินหนิงเงยบไปชั่วครู่คล้ายระลึกถึงบางสิ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น

“นายหญิง”

สอง เรือนเหวยอี

ข่าวเรื่องบุตรสาวของสกุลเว่ยขอขึ้นเขาไปสวดมนต์ให้มารดานั้น เป็นหัวข้อในการพูดคุยอยู่เพียงสองสามวันก็เงียบไป จากนั้นก็ไม่มีใครสนใจอีกต่อไปว่าหญิงสาวจะยังอยู่บนเขาหรือไม่ หรือว่านางหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว เกรงว่าแม้แต่คนในสกุลเว่ยเองก็ไม่ได้สนใจเรื่องนี้เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามแต่งของนางกับสกุลหวู่ก็ยากที่จะเป็นไปได้แล้ว ต่อให้เว่ยเหวินหนิงจะงามอย่างไร แต่บุตรชายสกุลหวู่คงไม่เต็มใจจะรอนางนานถึงสามปี

ในช่วงเวลาที่คนสกุลเว่ยไม่ได้สนใจเรื่องนั้น หญิงสาวที่พวกเขาคิดว่าเก็บตัวอยู่ในอารามชื่อบินเซาก็ทำงานของนางเช่นเดียวกัน เว่ยเหวินหนิงทำความสะอาดร้านจนเรียบร้อย ด้วยกำลังของคนสองคน...แม้จะใช้เวลาระยะหนึ่ง แต่อาศัยความขยันขันแข็ง ในที่สุดร้านค้าก็กลับสู่สภาพที่พอจะอยู่อาศัยและเปิดทำการได้

แต่เพราะว่าร้านถูกทิ้งร้างเอาไว้หลายปีจึงต้องปรับปรุงบางส่วน กล่าวได้ว่าเงินทองที่ได้รับมาจากบิดาในตอนแรกถูกใช้ไปกับการปรับปรุง

ส่วนที่เสียหายจากกาลเวลา นอกจากนี้หญิงสาวยังสั่งให้ทำป้ายร้านใหม่ อีกด้วย

ผู้คนโดยรอบรู้ว่าร้านเครื่องปั้นดินเผาที่ปิดไปนานแล้วกำลังจะเปิดกิจการอีกครั้ง อันที่จริงเคยเห็นหญิงสาวที่หาหนทางต้องการเงินทุน...การขายร้านนี้แล้วซื้อร้านใหม่ที่มีขนาดเล็กสักหน่อยอาจจะดีกว่า แต่เพราะนี่เป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่มารดาของนางทิ้งไว้ให้ ไม่รวมถึงเครื่องประดับเล็กน้อยที่นางก็ไม่อยากขาย นางถึงต้องการจะเปิดร้านใหม่ตรงนี้

ในที่สุดร้านค้าแห่งนี้ก็เปลี่ยนรูปเป็นร่างขึ้นมาโดยใช้เวลารจัดการอยู่ เกือบเจ็ดวัน งานสุดท้ายของช่างซ่อมก็คือการขึ้นป้ายร้านใหม่อีกครั้ง คนที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างก็มองด้วยความอยากรู้อยากเห็น พวกเขาลืมไปแล้วว่าร้านนี้เคยเป็นของใคร เพราะไม่มีใครมาดูแลมันนานเหลือเกิน สุดท้ายพอร้านเปิดก็เหมือนว่าตัวเจ้าของร้านจะหายไปด้วย วันนั้นก็กลับมาเปิดร้านอีกครั้ง ทว่าเจ้าของร้านกลับดูไม่คุ้นหน้าเลยแม้แต่น้อย

นางเป็นหญิงสาวที่อายุยังไม่มาก แววตาของนางเยือกเย็น ทั้งยังสวมผ้าปิดบังใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง มวยผมเหมือนสตรีที่ออกเรือนแล้ว ข้างกายไม่มีใครนอกจากสาวใช้เพียงคนเดียวเท่านั้น เมื่อสาวใช้เรียกหญิงสาวผู้นั้นว่านายหญิง พวกเขาถึงพลอยเรียกนางเช่นนั้นไปด้วย

นางมักแต่งกายด้วยชุดเรียบง่าย ทว่าไม่อาจปกปิดความสง่างามได้เลยแม้แต่น้อย ดูเหมือนสตรีสูงศักดิ์หรือไม่ก็ต้องเป็นภรรยาของนุรุษผู้มีอันจะกิน แม้เสื้อผ้าจะไม่ได้มีราคาค่าง แต่ก็ได้รับการตัดเย็บอย่างดี กิริยาท่าทางของนางก็ทำให้หลายคนเรียกขานนางด้วยความเกรงใจโดยไม่ได้ใส่ใจเรื่องอายุแม้แต่น้อย จากผิวพรรณเค้าโครงดูเหมือนหญิงสาวจะมีอายุเพียงสิบหกหรือสิบเจ็ดปีเท่านั้น แต่ท่าทางเช่นนี้ก็กลับทำให้รู้สึกคล้ายสตรีวัยยี่สิบกว่าที่ออกเรือนแล้วด้วยซ้ำ

สุดท้ายก็ไม่มีใครรู้ความลับของนายหญิงร้านเครื่องปั้นดินเผาคน

ใหม่ พวกเขาเรียกนางว่า ‘นายหญิงร้านเครื่องปั้น’ เรื่อยมาจนกระทั่งวันที่ บ้ายซื้อร้านได้ถูกติดตั้งอีกครั้ง

ร้านเครื่องปั้น ‘เรือนเหวยอี’ เป็นคำที่แปลกประหลาด ทว่าก็ให้ความ รู้สึกที่โดดเด่นเช่นกัน พวกเขาไม่เข้าใจที่นางตั้งชื่อร้านโดยใช้คำว่า ‘เพียง หนึ่งเดียว’ เช่นนั้น หมายความว่าร้านนี้จะ เป็นเพียงร้านเดียวหรือ หรือนาง หมายถึงตนเองเป็นคนโดดเด่นเดียว ไม่มีใครเข้าใจความหมาย แต่พวกเขา ก็เรียก ขานหญิงสาวเจ้าของร้านด้วยอีกนาม...

‘นายหญิงเรือนเหวยอี’

สตรีไร้แซ่ทั้งยังไร้ที่มา การปรากฏตัวของนางเหมือนปริศนา แม้แต่ การดำรงอยู่ของนางก็แปลกแยกจากผู้อื่น เอื้อนเอ่ยคำหวานทักทายก็คล้าย เป็นเพียงเสียงหนึ่งที่ล่องลอยในอากาศ แต่มีน้ำหนักที่ทำให้คนต้องหยุดฟัง บ้างก็ว่านางเหมือนเทพธิดาที่ไร้หนทางกลับสวรรค์ บ้างก็ว่านางเหมือนกับ ปีศาจร้ายที่ใช้ดวงตาดงงามของตนล่อลวงใจชาย

อย่างไรก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าดวงตาของนางนั้นงดงามนัก ผิวกายก็ ผุดผาดราวกับไข่มุก ทำให้ชายหนุ่มหลายคนแวะเวียนมาที่ร้านอยู่เป็นประจำ แต่ด้วยทรงผมและท่าทางเช่นนั้นของนางก็ทำให้พวกเขาเชื่อว่านางเป็นสตรี ที่ออกเรือนแล้ว มีเซ่หญิงสาวบริสุทธิ์ ทั้งยังไม่รู้ว่านางเป็นเพียงหญิงม่าย หรือไม่ เพราะพวกเขาไม่เคยได้ยินนางพูดถึงเรื่องของตนเองเลยสักครั้ง

นายหญิงเรือนเหวยอีไม่เคยออกไปพบปะใครที่ไหน พวกเขาไม่เคย เห็นนางชนเครื่องเรือนเข้าไปในร้านด้วยซ้ำ ไม่มีสิ่งของใดวางตั้งเอาไว้จน กระทั่งถึงวันที่เปิดร้าน ยามนั้นผู้คนถึงได้เข้าใจว่าเหตุใดร้านค้าแห่งนี้ถึงได้ ชื่อว่า ‘เรือนเหวยอี’ นั้นมิใช่เพราะมีเพียงร้านเดียว ไม่ใช่ นางที่โดดเด่นเดียว แต่เป็นวิธีการขายของของนางต่างหาก

แม้แต่นางใช้เองก็เพิ่งเข้าใจเช่นกันว่าการที่นายหญิงบอกนางว่าไม่มี เงินทุน ไม่มีกำลัง และไม่มีคน จะเปิดร้านได้อย่างไร นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่า พวกนางจะหาเครื่องปั้นดินเผาที่ไหนมาขาย จนกระทั่งในที่สุดตอนนั้นนาง

ก็เข้าใจ สิ่งที่นายหญิงบอกว่าการมีสมองนั้นสำคัญที่สุด

เรือนเหวยอีไม่ได้เปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่ ไม่มีคณะละครหรือคณะดนตรี ไม่มีการจุดประทัด ไม่มีการร้องเรียกลูกค้า มีเพียงสตรีนางหนึ่ง นั่งบนม้านั่งไม้ค่อนมาทางด้านหน้าประตูพร้อมด้วยผีผาดัวหนึ่ง รอบข้างประดับด้วยดอกไม้เรียบง่าย ประหนึ่งพ้นจากวิสัยของโลกเบื้องนอกโดยสิ้นเชิง รวากับภาพวาดสตรีตรงตามจากจิตรกรเอก มิใช่ความจริง จนกระทั่งนางขยับนิ้วเรียวยาวที่ชาวผูดม่อง เสียงดนตรีก็ดังขึ้น บรรเลงเป็นท่วงทำนองอ่อนหวาน ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาหยุดมองสตรีซึ่งสวมผ้าคลุมหน้าติดผีผาชั่วครู่

ตอนนั้นเองที่พวกเขาได้เห็นป้ายรายละเอียดสินค้าภายในร้าน

‘เรือนเหวยอีจะมอบเครื่องปั้นดินเผาที่มีเพียงชิ้นเดียวแก่พวกท่าน สิ่งให้ออกแบบก่อนผลิตได้ ตรวจสอบและแก้ไขแบบจนกระทั่งท่านพึงพอใจโดยจ่ายเงินมัดจำครึ่งหนึ่ง เมื่อรับสินค้าแล้วค่อยจ่ายส่วนที่เหลือ ทางร้านรับประกันว่าจะไม่นำแบบของท่านไปให้ผู้อื่นจนกว่าจะได้รับอนุญาต’

มีร้านค้าที่ทำเช่นนั้นด้วยหรือ

แม้ว่าการสั่งเครื่องปั้นดินเผาเป็นพิเศษนั้นจะมีอยู่บ้าง ทว่าเรือนเหวยอีกลับใช้สิ่งนี้เป็นจุดแข็ง พวกนางไม่มีสินค้าที่ทำสำเร็จแล้ว แต่เริ่มต้นด้วยการสั่งทำเป็นพิเศษในทันที ตอนแรกพวกเขาไม่เข้าใจว่านางมั่นใจได้อย่างไรว่าตนจะประสบความสำเร็จจากสิ่งนี้ กระทั่งเขามองเข้าไปด้านในถึงได้เห็นว่าสิ่งที่ประดับอยู่ภายในมิใช่เครื่องเรือนงดงาม ทว่าคือภาพวาดที่วิจิตรอย่างยิ่ง ทันใดนั้นถึงได้รู้... สิ่งที่ทำให้นางมั่นใจก็คือฝีมือการวาดภาพ หากวาดภาพเหล่านั้นลงบนเครื่องปั้นได้ ต่อให้เป็นเพียงถ้วยจานสามัญก็ย่อมเป็นสิ่งที่ดีที่สุดได้เช่นกัน

เว่ยเหวินหนึ่งไม่ได้รับร้อนเพราะนางรู้ว่าตัวเองไม่มีเงินทุน ไม่มีสินค้า สิ่งที่นางทำได้ดีก็คือการวาดภาพ นางเคยช่วยมารดาอยู่บ้างจึงพอ

รู้ว่าจะสั่งเครื่องปั้นดินเผาจากร้านข้างนอกได้อย่างไร สุดท้ายหญิงสาวจึงรวมสองสิ่งนี้เข้าด้วยกัน นางยังคงเปิดร้านเครื่องปั้นดินเผาเช่นเดิม อาศัยรับเงินค่าจ้างครึ่งหนึ่งก่อนเพื่อไปจ้างงาน แล้วใช้ภาพวาดของตนสร้างความแตกต่างและเพิ่มมูลค่าของงาน

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือความหมายของคำว่า ‘เพียงหนึ่งเดียว’ นั่นคือนางจะมอบสิ่งที่มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่ได้ครอบครอง ไม่ใช่เครื่องปั้นดินเผาที่ใครก็มีได้ คนเหล่านั้นสามารถเลือกได้ทั้งรูปทรงและลวดลาย เอกลักษณะที่ไม่มีใครทำได้

หญิงสาวไม่รีบร้อนที่จะรับลูกค้า นางไม่มีเงินมากพอจะจ้างคนมาช่วยจัดงานยิ่งใหญ่ในการเปิดร้าน ทุกอย่างตั้งแต่ต้นล้วนอาศัยฝีมือของตนทั้งสิ้น

รอนครึ่งวันหลายคนเข้ามาแล้วก็จากไป ทว่าหญิงสาวยังคงนั่งติดฝัเผาอยู่ตรงนั้น เหมือนนางไม่สนใจสิ่งใด ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้นางสั่นคลอนได้ กระทั่งล่วงเข้ายามตะวันตรงศีรษะ สตรีนางหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้า มือที่กำลังกรีดลงบนสายของฝัเผาจึงหยุดชะงัก

สตรีวัยกลางคนที่ยืนตรงหน้ายิ้มแย้ม มองเลยผ่านไปยังภาพวาดที่มีฝัเผาด้านหลัง แม่ไม่อาจกล่าวว่างดงามอย่างจิตรกรเอก ทว่าลวดลายก็มีเอกลักษณ์ อ่อนหวาน และแฝงด้วยความมั่นคงบางอย่าง นางถูกใจภาพหนึ่งที่แขวนเอาไว้บนนั้น

“เจ้าทำเครื่องปั้นดินเผาตามสั่งได้จริงหรือ”

เว่ยเหวินหนิงลุกขึ้นค้อมศีรษะให้อีกฝ่าย “ทำได้เจ้าคะ” คำตอบของนางแสดงความมั่นใจเต็มเปี่ยม ดวงตาที่มองผ่านผ้าคลุมนั้นฉายแววมั่นคง ฝ่ายนั้นยิ้ม “เช่นนั้นข้าจะจ้างเจ้าทำเครื่องปั้นดินเผาชุดหนึ่ง เป็นกาและถ้วยน้ำชา”

หญิงสาวหันกลับไปมองสาวใช้ด้านหลังเพียงเล็กน้อย ฝ่ายนั้นก็ยกโต๊ะกับเก้าอี้ รวมถึงชุดพุกันและกระดาชมาวางไว้ให้ เว่ยเหวินหนิงขอให้

อีกฝ่ายอธิบายลักษณะเครื่องปั้นรวมถึงลวดลายที่ต้องการ ฝ่ายนั้นชี้ไปที่ภาพวาดซึ่งแขวนประดับเอาไว้

“ข้าต้องการภาพนั้น เจ้าวาดเองใช่หรือไม่ จะวาดซ้ำอีกครั้งให้เหมือนภาพนั้นได้หรือไม่”

“วาดได้เจ้าคะ” นางไม่ลังเลที่จะตอบ “ท่านมีความต้องการอย่างอื่นอีกหรือไม่เจ้าคะ”

“มี” เสียงของอีกฝ่ายทรงอำนาจ “หลังจากที่เจ้าทำเครื่องปั้นดินเผาที่ข้าต้องการแล้ว ข้าต้องการให้เจ้าทำลายภาพวาดนี้ทิ้ง ชั่วชีวิตนี้ห้ามเจ้าวาดภาพเช่นนี้ให้ผู้อื่นอีก”

คำขอนี้ไม่ได้ทำให้คนฟังหวั่นไหวเลยแม้แต่น้อย

“ได้โปรดมั่นใจเจ้าคะ เรือนห่วยอิเป็นร้านเครื่องปั้นดินเผาที่จะทำเครื่องปั้นที่มีเพียงชิ้นเดียวให้ลูกค้าทุกท่าน ภาพที่เคยวาดแล้วย่อมไม่น่ากลับมาวาดซ้ำอีกครั้ง เมื่อท่านไม่ต้องการให้ภาพนั้นคงอยู่ ข้าก็จะทำลายมันทิ้งเจ้าคะ”

ฝ่ายนั้นพยักหน้ารับ วางเงินมัดจำครึ่งหนึ่งไว้ แม้ว่าจะเป็นร้านที่เปิดใหม่ไม่เคยมีลูกค้าเลยก็ตาม ดูเหมือนเงินไม่ใช่ปัญหาของนาง ขอให้ได้ของที่ถูกใจก็แล้วกัน

เว่ยเหวินหนิงไม่รู้เลยว่าเพียงได้ต้อนรับลูกค้าคนแรกก็สร้างการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในชีวิตของนางแล้ว

ตลอดทั้งวันนั้นแม้จะมีคนแวะเวียนเข้ามาบ้าง ทว่าเรือนห่วยอิกลับได้ลูกค้าเพียงคนเดียวเท่านั้น สาวใช้แสดงท่าทีกระวนกระวาย ทว่าเจ้านายกลับดูเหมือนไม่ได้คิดมาก หญิงสาวเพียงแต่นั่งดูคำสั่งซื้อนั้นอย่างตั้งใจอีกครั้ง แน่ใจว่าการทำให้คนเชื่อใจนั้นยากยิ่งนัก เดิมทีหญิงสาวคิดว่าข้าวาจไม่มีลูกค้าในวันแรกที่เปิดร้าน อาจต้องรอใครสักคนที่ใจกล้าพอจะสั่งทำของ

ทราบว่านี่เป็นความเสี่ยงที่นางต้องยอมรับ เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าการเปิดร้านวันแรกจะมีลูกค้าเช่นนี้ แหม่นอนว่าเรื่องที่นางมีลูกค้า คนอื่นก็ยอมรับรู้ได้เช่นกัน หลังจากนั้นพวกเขา ก็เพียงแค่อวดูว่าลูกค้าคนแรกที่ได้รับของจะเป็นอย่างไร หลังจากนั้นอาศัยฝีมือและงานที่มีคุณภาพ นางไม่เชื่อว่าจะไม่มีการมีลูกค้าอีก

หญิงสาวคนนั้นแต่งกายเรียบง่าย รวบผมขึ้นอย่างสตรีออกเรือนแล้ว วิธีการขายก็แปลกประหลาด ไม่มีของ ไม่มีตัวอย่าง มีเพียงภาพวาดให้ดูเท่านั้น แต่กลับรับประกันว่าของที่นางทำให้นั้นจะมีเพียงชิ้นเดียวไม่มีสอง ชาวบ้านอาจไม่สนใจ ทว่าคนร่ำรวยนั้นแตกต่าง จะเสาะหาของขวัญก็ย่อมมีไซ้ของที่ใครทั่วไปจะหาได้ หรือจะหาเครื่องปั้นดินเผาที่มีภาพเขียนของจิตรกรก็ยากนัก แม้ได้รับมาแล้วก็มีราคาแพงมาก ขณะที่ร้านเครื่องปั้นเรือนหวยอิมี่เหมือนกัน แต่ด้วยราคาที่ถูกลงกว่ามาก เรื่องนี้ยอมรับรู้โดยทั่วกันในไม่ช้า

ถึงเวลานั้นหญิงสาวไม่เชื่อว่านางจะขายของไม่ได้

เว่ยเหวินหนิงเดินทางออกจากร้านในเช้าวันต่อมา ขึ้นรถม้าเช่าออกจากเมืองไปเกือบก่อนวันจึงพบหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชาวบ้านมองอย่างสนใจ สตรีจากที่ใดทอนอสวมผ้าคลุมหน้ามาเยือนหมู่บ้านของพวกเขา ทว่าหญิงสาวไม่ได้แหวะสนทนากับผู้ใด นางกับสาวใช้เดินทางเข้าไปในหมู่บ้าน อาศัยความคุ้นเคยจากความทรงจำในวัยเยาว์เดินตรงไปยังบ้านหลังหนึ่ง

รอบบ้านหลังนั้นเต็มไปด้วยเครื่องปั้นดินเผาที่ตากแดดรอให้แห้ง บางส่วนงดงาม ทว่าอีกหลายส่วนกลับบิดเบี้ยวไม่ได้รูป คล้ายว่าสิ่งนี้ทำให้หญิงสาวชะงักไปชั่วครู่ก่อนปรับอารมณ์อย่างรวดเร็วแล้วเดินเข้าไปด้านใน ในบ้านมีชายชรารูปร่างผอมอยู่คนหนึ่ง หากมองเพียงการแต่งกายและผมที่ขาวไปครึ่งศีรษะของเขาก็บอกได้ว่าเป็นชายชรา ทว่าเขาเป็นเพียงชายวัยกลางคนที่ชอบปล่อยเนื้อปล่อยตัวกระทั่งร่างกายทรุดโทรมอย่าง

รวดเร็วจน

กลิ่นสุราคลุ้งตลบมาตั้งแต่ยังไม่ทันเข้าไปในตัวบ้าน ปลายเท้าของ เว่ยเหวินหิงซงชักเมื่อเห็นว่ามีเศษเครื่องปั้นดินเผามากมายที่แตกกระจาย อยู่รอบบ้าน ทว่าดูเหมือนตั้งใจจะทำลายด้วยการโยนให้แตกมากกว่า

ตอนที่นางก้าวเท้าเข้าไปด้านในก็ได้ยินเสียงตะโกนด่าทอ หญิงสาว เห็นว่ามีบางอย่างพุ่งเฉียดผ่านหน้าของนางไปเล็กน้อย เพราะวาระวังตัวอยู่ ตลอดเวลา ตอนที่เห็นสิ่งนั้นพุ่งตรงมาถึงได้ก้าวถอยได้ทัน เศษเครื่องปั้นดินเผากระทบกับผนังบ้านแล้วก็ร่วงลงมาแตกกระจายอีกครั้ง

“ออกไป! ข้าบอกแล้วว่าไม่รับงานอะไรทั้งนั้น” เสียงเมามายนั้นปนด้วยความโกรธ “คนพวกนี้พูดไม่รู้ฟัง นำรำคาญ!”

ตอนที่เห็นว่าอีกฝ่ายไม่พูดอะไร เขาก็เงยหน้าขึ้นมอง กลับเห็นเพียงสตรีออกเรือนแล้วนางหนึ่ง สวมผ้าคลุมหน้าแต่งกายมิดชิดพร้อมด้วยสาวใช้เบื้องหลัง คล้ายว่ามองชั่วคราวหนึ่งโดยไม่ได้ใส่ใจอีกต่อไป ก่อนเขาจะหันกลับไปหาสุราเบื้องหน้าตนอีกครั้ง

“ไม่รับงาน” อาจเป็นเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นสตรี น้ำเสียงที่เอื่อยถึงได้ไม่เชิงกร้าวนัก ทว่าท่าทางยังเฉยเมยเหมือนเคย

แต่จนแล้วจนรอดหญิงสาวคนนั้นก็ยังไม่จากไป เขาจึงเอ่ยขึ้น “บอกแล้วว่าไม่รับงาน คนพวกนี้พูดไม่รู้เรื่อง อย่าคิดว่าเป็นสตรีแล้วข้าจะไม่กล้านะ”

“ท่านลุงเจียง”

น้ำเสียงนั้นอ่อนหวานและอ่อนเยาว์อยู่มาก ท่าทางอาละวาดด้วยความไม่พอใจก็คล้ายจะลดลงไปมากเช่นเดียวกัน ชายคนนั้นโซเซลุกขึ้นจากที่นั่งของตนแล้วมองหญิงสาวที่อยู่เบื้องหน้าเขา แต่เพราะมีอาการเมาสุราทำให้ต้องเกาะผนังบ้านไว้ไม่ให้ล้ม สายตาเพ่งมองสตรีที่อยู่เบื้องหน้าอีกครั้ง คล้ายคล้ายว่าคุ้นเคยทว่าก็เหมือนไม่คุ้น ไม่ว่ามองอย่างไรเขาก็ไม่รู้ว่าสตรีที่ออกเรือนแล้วเบื้องหน้านั้นเรียกเขาว่าท่านลุงเจียงด้วยเหตุใด น้ำ

เสียงนี้คุ้นหูทำให้ระลึกถึงความทรงจำที่รางเลือน

ช่วงขณะหญิงสาวก็ปลดผ้าคลุมหน้าของตนออก ก่อนจะเผยให้เห็น ใบหน้าของนางเต็มสายตาอีกครั้ง

เจียงซานลับสนและมึนงงไปครู่หนึ่ง ไม่นานก็ระลึกถึงความคุ้นเคย ได้ แววดตาของเขาแปรเปลี่ยนไปหลายครั้ง ทั้งลับสน โหยหา อารมณ์ และ ยินดี

“คุณหนู”

ยามอยู่ต่อหน้าคนสกุลเว่ย เว่ยเหวินหนิงมักเอ็นชากับดูสูงส่ง

แปลกแยกจนไม่อาจเข้าใจได้ แม้แต่บิดาก็รู้สึกว่าจะไม่อาจออกคำสั่งใดกับนางได้เช่นกัน ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าชายสกุลเจียงในบ้านเก่าทรุดโทรมหลังหนึ่ง สีหน้าและแววดตาของหญิงสาวกลับอ่อนโยนลงมาก แม้แต่น้ำเสียงของนางก็เห็นได้ชัดว่าเผยความคิดถึงเช่นเดียวกัน

นางยกมือห้ามมิให้สาวใช้เข้ามาใกล้ ก่อนจะเดินไปประคองชายคนนั้นด้วยตนเอง นางมิได้รังเกียจเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยฝุ่น มิได้รังเกียจกลิ่นเหม็นของสุราและร่างที่คล้ายไม้ได้อาบน้ำมาหลายวัน มีเพียงความสะท้านในอกเท่านั้นยามที่รับรู้ได้ว่าใต้เสื้อผ้ามีเพียงร่างกายที่ผอมแห้งไร้เนื้อหนัง มีแต่กระดูก นี่ไม่คล้ายชายที่ทำให้นางประทับใจในวันวาน ท่านลุงที่แข็งแรง และมักมีเสียงหัวเราะเสมอ

สาวใช้ช่วยหาเก้าอี้มาวางให้นาง ตอนนั้นเจียงซานก็จับมือของนางเอาไว้ตลอด ราวกับกลัวว่าจะเป็นภาพฝันเพียงตื่นหนึ่ง

“คุณหนู เจียงซานไม่คิดว่าชาตินี้จะมิวสนาได้พบท่านอีกแล้ว” เขากล่าวอย่างคนสิ้นหวัง ทำทางโหดร้ายก่อนหน้านั้นหายไปราวกับไม่เคยเกิดขึ้น “เหตุใดท่านถึงมาที่นี่ บ้านของข้าเก่าแก่ ทั้งยังสกปรก ทำให้ท่านต้องเห็นสภาพที่น่าอัปยศเช่นนี้แล้ว”

“จะเป็นอะไรไป ข้าเองต่างหากที่หลายปีมานี้ไม่ได้ติดต่อหาท่านเลย

ที่มาวันนี้ความจริงก็มีฐานะจะไหว้วานท่านด้วยซ้ำ” นางไม่ถือตัวและไม่
รังเกียจ

ความอ่อนโยนเช่นนี้ยิ่งทำให้เขานึกถึงมารดาของนางมากขึ้น
เว่ยเหวินหนิงไม่รู้วาท่างเช่นนี้ของนางกลับทำให้เจียงซานยิ่งระลึก
ถึงมารดาที่จากไปแล้วมากขึ้น มารดากับบุตรสาวใช้ชีวิตด้วยกันสองคน
นิสัยและทำทางกว่าแปดในสิบของนางได้รับการถ่ายทอดจากมารดา ส่วน
อีกสองส่วนมิใช่ได้จากบิดา ทว่าได้มาจากการถูกทำร้ายจากสกุลเว่ยต่าง
หาก

“ไม่ว่าท่านต้องการอะไร ขอเพียงบอกมา ข้าก็พร้อมจะช่วยท่าน
เสมอ” เขารับปากโดยไม่คิด จากนั้นก็ทำท่าคล้ายมีคำถาม “ก่อนหน้านี้อ
ข้าได้ยินว่าท่านขึ้นเขาไปอารามซีไม้อีหรือ เหตุใดจึงมาปรากฏตัวเช่นนั้น
แล้วยัง...ท่านออกเรือนแล้วหรือคุณหนู”

หญิงสาวส่ายหน้า “ยังไม่ได้ออกเรือน เพียงแต่ทำเช่นนั้นแล้วใช้ชีวิต
ง่ายกว่าเท่านั้น” หลังจากที่ถูกกล่าวนางก็บอกเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ให้เขาฟัง

ชายแซ่เจียงเคยเป็นช่างปั้นในร้านเก่าของมารดา เมื่อได้รับร้าน
เครื่องปั้นกลับมาเมื่อราวสิบปีก่อนนางก็ติดตามมารดามาที่ร้าน สภาพใน
เวลานั้นคือภาวะขาดทุนอย่างหนัก ไม่ใช่เพราะเครื่องปั้นไม่ดี แต่เพราะ
หลงจู้คนเก่าจัดการไม่ดี พวกเขาซื้อเครื่องปั้นทิ้งดองแต่ก็มักทำแต่แบบ
เดิมๆ สุดท้ายก็ไม่อาจสู้ร้านอื่นได้

ท่านลุงเจียงผู้นี้กัดฟันทำงานของเขา ตอนนั้นเขามีบุตรชายคนหนึ่ง
ที่กำลังร่ำมารดา แต่บุตรชายคนนี้เป็นสามวันดีสี่วันชั่ว มารดาของนางให้เงิน
ส่วนตัวช่วยเหลือเขา แม้จะไม่อาจรักษาชีวิตเด็กคนนั้นได้ แต่ก็ทำให้ช่วง
สุดท้ายของชีวิตไม่ยากลำบาก ในใจของเขาจึงนับถือมารดาของนางมาก
เว่ยเหวินหนิงอายุใกล้เคียงกับบุตรชายที่จากไป เขาจึงเอ็นดูนางเช่นกัน

กระทั่งเมื่อไม่อาจประคองร้านต่อไปได้ อีกทั้งมารดาเริ่มเจ็บป่วย
สุดท้ายหลังจากขายทุกอย่างในร้านแล้ว นางก็มอบเงินให้คนงานไปตั้งตัว

ยามนั้นท่านลุงเจียงเป็นคนที่ล้งเลจะจากไปมากที่สุด เขาให้สัญญาว่าหาก
ภายหน้ามีเรื่องอะไรก็เรียกใช้ได้

เดิมทีหญิงสาวเกือบลืมเรื่องของเขาไปแล้ว กระทั่งความคิดจะเปิด
ร้านผุดขึ้นมาอีกครั้ง นางคิดว่าคนฝีมือดีเช่นท่านลุงเจียงอย่างไรก็ต้องหา
ร้านอื่นทำงานได้ คิดไม่ถึงว่าหลายปีมานี้เขาอาศัยรับจ้างทำงานใช้ชีวิตไป
วันๆ เท่านั้น ข้าวของที่ปั้นออกมาก็ขายบนพื้นในราคาถูก

สภาพความเป็นอยู่ของเจียงซานเลวร้ายกว่าที่นางคิดเอาไว้ วันนี้นาง
เดินทางมาหวังเพียงขอให้เขาช่วยปั้นเครื่องปั้นดินเผาชุดนี้ให้ คิดว่าความ
สัมพันธ์เล็กน้อยอาจพอให้เขาช่วยเหลือ จนกว่านางจะมีเงินมากพอหาช่าง
ปั้นประจำร้านของตัวเองได้ ทว่าทันทีที่อีกฝ่ายได้ยินความต้องการของนาง
กลับพยักหน้าอย่างแข็งขัน

“คุณหนูไม่ต้องห่วง ข้ายังมีแรง ต่อก็จะหมดแรงก็ยังคงต้องทำ ท่าน
วาดแบบมาได้เลย ข้าจะทำให้” เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปาก “แต่ถ้า
ข้าทำงานนี้ได้ดี ท่าน...ท่านให้ข้ากลับไปทำงานที่ร้านอีกครั้งได้หรือไม่”

“ได้”